

• TIÊU THUYẾT CÔNG GIÁO QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 39-40

(Phân giữa kỳ 39)

Càng gần gũi Tư Cô, tôi càng thấy bị cuốn hút, vì cảm nhận hình như xung quanh anh là một thế giới khác hẳn so với thế giới chiến tranh, nghèo đói, đau khổ, bệnh tật và chết chóc... tôi đang sống.

Tư Cô bắt đầu tỏ ý muốn dạy tôi một số bí thuật lật vật như mở ổ khóa các loại mà không cần chìa khóa, gây thiện cảm với bất kỳ ai mà không cần phải hao tốn bất cứ thứ gì, biết hết số tiền nằm trong túi người đối diện, gọi muông thú đến nhà và nhiều “phép màu” khác rất thú vị. Ai sao không biết, tôi thì... đồng ý ngay mà còn mừng rỡ háo hức vô cùng.

...

Những gì tôi học được thật đúng là những “phép màu”! Ta chỉ làm vài động tác dễ ợt, thế là tất cả đều xảy ra đúng theo ý muốn một cách vô cùng ngoan ngoãn. Học được gì, tôi về làm thử ngay.

Trước hết tôi thử bí thuật gây thiện cảm.

Ông Ba Búa là một giáo dân khô khan đến mức kẻ như bỏ đạo; tính tình thô bạo và hung hãn; ông ta dạy dỗ đứa con trai 11 tuổi của mình bằng những cách thức rất tàn ác; ví dụ như có lần ông ta đóng đinh lỗ tai đứa nhỏ dính vào cột nhà để nó đừng đi chơi lông ngông nữa; ông ta sống bằng nghề chuyên giết mổ chó; vì giết mổ chó quá nhiều nên hề thấy bóng ông đi đến nơi nao thì tất cả các con chó lớn nhỏ quanh đó đều đồng loạt sủa ầm lên, sủa dai dẳng và kịch liệt cho đến khi ông ta đi khuất khá lâu chúng mới im dần một cách tức tưởi. Tôi ghét ông Ba Búa vì lần nào đi ngang nhà thờ ông cũng chửi ầm ĩ át cả tiếng chó sủa; thì hẳn là ông ta chửi tôi chứ chửi ai nữa với cái câu này: “Đ.m. đi tu mà ở nhà lâu”(1) *Tu gì tu!...Tu gì mà thấy gái cứ tươm tướp! Tu con cật!...* Vào buổi sáng hôm đó nghe tiếng chó sủa rân trời từ xa, tôi biết ông Ba Búa sắp đi ngang qua nhà thờ. Ra trước cổng, tôi kín đáo quan sát. Nhác thấy bóng dáng to kềnh, nghênh ngang như một con gấu đen lưng lửng đi tới, tôi nín thở, hơi chum môi, đẩy luồng hơi từ miệng thổi ra vẽ trong không khí một hình vẽ đã học thuộc lòng, vừa thổi hơi vừa hướng tầm ngắm và ý nghĩ về hướng ông ta, cuối hình vẽ tôi tổng hết hơi còn sót lại tưởng tượng như đang tổng vào mặt ông ta. Lạ thay! Ông Ba Búa đến. Ông không còn gầm gừ chửi bới như trước nữa, ngược lại vừa nhìn thấy tôi, ông giơ bàn tay hộ pháp sần sùi lên:

- *Chào ông... xậy...ỳ...ỳ...!*

Sau đó ông xăm xăm bước vào sân nhà thờ chấp hai tay xá Đức Mẹ trên mặt tiền nhà thờ vài xá. Chuyện lạ đây! Quay trở ra, trước khi rời đi, ông Ba Búa còn giơ tay lên chào tôi lần nữa:

- *Chào hen...n...n!*

Thật bất ngờ và không thể tin nổi!

Tôi còn thử nghiệm bí thuật gây thiện cảm lên cả các người lính xa lạ ở bên đò mà tôi sang sông mỗi sáng để đến nhà thờ bên đất Campuchia. Mười lần đều có kết quả như nhau. Thật không thể ngờ!

...

Tôi thử bí thuật mở khóa.

Tôi mượn nhiều ống khóa to nhỏ đủ chủng loại, trong đó có những ống khóa Mỹ rắc rối vì dùng lực của nam châm để khóa mở. Tôi gom tất cả lại rồi đóng cửa nhà xừ để tránh không bị ai dòm ngó. Tôi cẩn thận bóp khóa tất cả gần 20 ống khóa ấy lại rồi để rải rác trước mặt. Và rồi... chỉ với một động tác khê khàng và kín đáo; tất cả mọi ống khóa đều nhất loạt tự động bung bật ra, kèm theo những tiếng khua “lách kách lụp kụp” vang lên. Buồn cười làm sao!... Sực nhớ, tôi chạy ra xem ống khóa to dùng bằng cả một cuốn sổ tay đang bị bóp khóa im im ở cổng nhà thờ... xem có động tịnh gì không. Lạy Chúa lòng lành! Chẳng ai nghĩ tới ”hắn”, thế mà “hắn” cũng ngoan ngoãn vâng lệnh tự mở tung ra.

Không thể tả hết nỗi ngạc nhiên thú vị và mừng rỡ trong tôi đến mức nào. Tôi nghĩ thầm: mình mà đi ăn trộm thì... chết hết con người ta!

Tôi nghịch ngợm thử đi thử lại đến chục lần cho thỏa thích trước khi giao trả các ống khóa lại cho mọi người.

...

Tiếp theo, tôi thử đến ngón nghề thứ ba, một ngón nghề cũng khá là thú vị.

Khi ông Biện Chắc, người thật thà và hiền hậu, vừa bước chân vào nhà xừ có việc, tôi nói ngay:

- Ông Biện ơi! Làm ơn cho tôi mượn hết số tiền 32 đồng năm cắc(2) đang nằm trong túi ông Biện! Mai tôi sẽ trả lại đủ.

Lúc ban đầu ông Biện Chắc không để ý lời tôi nói, mà chỉ biết nhanh nhẹn cho tay vào túi quần lôi ra một nắm tiền nhẵn nhúm, đếm; lại thọc tay vào túi khác, móc ra thêm, đếm đi, rồi đếm lại... lục tìm hết các túi lần nữa, lại đếm... Đến lúc này ông mới trợn cặp mắt trắng dã nổi bật trên làn da đen sạm, há hốc vì kinh ngạc. Ông lầm bầm:

- Đúng là 32 đồng năm cắc thiệt! Ủa! Sao thầy biết.... Có nhiều đó thiệt... thầy ơi!

Tôi im lặng nhìn ông. Ông Biện Chắc còn thì thào nhiều tiếng vô nghĩa khác nữa.

Đề chấm dứt, tôi lên tiếng minh định:

- Không! Tôi nói đại mà trúng chứ có biết gì đâu!

Tuy hiền lành và chân thật, nhưng ông Biện Chắc phải có bản lĩnh thế nào đó mới được giáo dân vùng đất dữ này tin cậy bầu lên làm ông trùm họ đạo; nói như thế để thấy rằng ông không dễ gì tin tôi chỉ đoán mò. Phần tôi, phải nói vì ngạc nhiên và thích thú quá nên tôi ngày càng mất ý tứ. Tôi muốn nói là tôi còn dùng ngón nghề thứ ba này để chọc gheo nhiều chú bé, cô bé Thiểu nhi Thánh Thể. Mất ý tứ là chỗ đó.

...

Tôi lại đến học với Tư Cô những bí thuật khác nữa. Mỗi lần đến, Tư Cô dạy tôi một phép. Học xong phép nào thì tôi háo hức thử đi thử lại nhiều lần. Đi đâu tôi cũng áp dụng những điều đã học một cách rất chăm chỉ; nhất nữa khi gặp lúc ngẫu hứng, gặp những cảnh trái tai gay mắt, chuyện bất bình. Ví dụ có một hôm đi dò ngang sang bên kia biên giới, trên đò thấy một tên lính trẻ có vẻ xác xược và hỗn láo với ông lái đò già tội nghiệp, tôi làm phép cho hắn không thể nào nhấc lên rời khỏi đò được nữa, cứ ngồi dính chặt trên be chiếc đò, miệng la oang oác cho đến lúc tôi xong việc quay trở; về đến bờ Việt Nam, trước khi lên khỏi đò, tôi xả phép thì lúc đó hắn mới đứng lên được. Khỏi phải nói! Mặt hắn tái mét đến cắt không ra một giọt máu! Hắn thất kinh hồn vía đến độ tôi tưởng hắn sẽ chẳng còn dám du côn với ai nữa. Ví dụ anh lơ xe đò -trong chuyến tôi có việc đi Chân Phúc trở về- đã dùng những lời lẽ và cử chỉ dâm dăng để trêu chọc 2 cô gái trẻ hiền lành; khi bà mẹ của 2 cô gái này phản đối, hắn liền chửi bới thóa mạ nghe rất đỗi thô tục; tức quá tôi làm phép cho quần dài lẫn quần lót hắn đang mặc bỗng tự xuống rồi biến mất; thế là

người hẳn trở nên rất tức cười: bên trên còn dính được chiếc áo thun 3 lỗ ngắn cũn cỡn, bên dưới thì truồng như nhộng, tênh hênh tó hó trưng bày tất cả mọi sự ra... cảnh tượng ấy làm cho mọi người có mặt ở bên xe hôm ấy cánh đàn ông con trai thì cười rũ ra, cánh đàn bà con gái thì rửa xà ì xèo. Còn nhiều ví dụ khác nữa không thể kể hết. Nói chung, tôi làm được rất nhiều điều “vĩ đại” mà hữu ích.

Từ đó trở đi, cuộc đời tôi gần như trở nên khác lạ. Tôi có một nếp sinh hoạt cộng theo một luồng suy nghĩ cũng rất lạ. Tôi dần trở nên sống khép kín. Tôi bắt đầu xa rời giáo dân. Tôi vào nhà thờ một cách lơ đãng cốt qua lần chiếu lệ cho xong. Dù vậy, tôi vẫn còn nhận ra mình đang thay đổi, đang dần khác đi theo một hướng nào đó. Tâm lý tôi lúc bấy giờ một đằng thì rất vui, một đằng thì hơi xuyên xao lo lắng không biết mình rồi đây sẽ ra sao.

Một hôm tôi đem chuyện ấy tâm sự với Tư Cô. Nghe xong anh cười ngất một lúc rồi nói:

- “Già com, non hột”! “Già com, non hột”!

Thấy tôi ngơ ngác không hiểu, Tư Cô càng cười to hơn; cười đã một hồi anh mới ngồi xuống bên cạnh và ngọt ngào khuyên giải:

- *Liêu ơi! Có thật là Liêu không hiểu gì hết hay không?*

Nhìn chằm chằm vào tôi, Tư Cô tiếp:

- *Có phải hiện nay, Liêu làm được một số việc “kinh thiên động địa” hay không?*

Tôi gật đầu. Tư Cô có vẻ hài lòng. Rồi anh nói thêm:

- *Chưa đâu! Đó mới chỉ là những trò chơi lật vạt.*

Thấy tôi ngạc nhiên, Tư Cô giải thích:

- *Thế giới có rất nhiều tầng. Mọi người chỉ biết có một tầng họ đang sống. Còn Liêu, tuy đang sống ở tầng này mà đã bước được sang một tầng khác...*

Tôi vẫn chăm chú lắng nghe.

- *Bước sang một tầng khác của thế giới là chuyện lớn đến độ có thể ví như đang từ cõi sống bước sang cõi chết vậy. Làm sao mà Liêu không lạ lắm, bỡ ngỡ và hụt chân cho được?*

Tôi tò mò:

- *Vậy thì thế giới mà em đang bước sang là thế giới gì? Thế giới ấy có tên là gì?*

Tư Cô bỗng nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh:

- *Liêu sẽ tự trả lời câu hỏi này khi nào Liêu học xong một số bí thuật nữa. Đừng nôn nóng mà hư việc! – như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, anh cười mỉm- Nhưng hoàn toàn không phải là thế giới của tà ma, bùa ngải, pháp thuật....*

Để trấn an tôi, Tư Cô dạy cho tôi thêm một bí thuật mới. Đó là bí thuật tụ hợp nhiều người lại thành một đám đông. Trước khi dạy, Tư Cô nói:

- *Anh sẽ chỉ cho Liêu bí thuật này, một bí thuật giúp ích cho nghề nghiệp của Liêu rất nhiều. Bởi vì anh biết Liêu cần quy tụ được nhiều giáo hữu đến nhà thờ, làm cho nhiều người bỏ sòng bài, mâm nhậu, ổ xóc đĩa, bãi đá gà, nhà chứa... để đọc kinh cầu nguyện như một con chiên ngoan đạo thứ thiệt mà không cần phải khấn cổ kêu gào, tốn công thuyết phục, tốn giờ dẫn dụ.*

Tư Cô xuống giọng:

- *Nhưng Liêu phải hứa với anh một điều.*

Tôi tò mò:

- *Em phải hứa điều gì?*

Im lặng một lúc lâu cho tôi thật căng thẳng, sau đó Tư Cô mới nói:

- *Em phải hứa là em không được dùng bí thuật này để làm điều xằng bậy, ví dụ...*

Nói đến đó Tư Cô im bặt. Tôi không đoán ra điều gì là xằng bậy -về sau tôi đoán ra. Kẻ xấu có thể dùng bí thuật này để quy tụ đám đông quây rối ai đó, quy tụ các cô gái để làm chuyện bậy

bạ, quy tụ đám đông để ủng hộ mình trong việc phi nghĩa, hay trong việc mua danh chuốc tiếng-
đầu lúc đó chưa biết nhưng tôi vẫn hứa:

- *Em xin hứa với anh, em học những gì anh dạy cốt để giúp ích mọi người, trừ gian diệt ác để cứu đời.*

Tư Cô nói thêm:

- *Nếu sai lời hứa, sẽ chẳng có gì xảy ra cho em đâu! Nhưng nên nhớ là anh sẽ rất buồn.*

...

Tuy nhiên tôi đã phạm một sai lầm lớn. Khi đề cập từ “sai lầm”, chắc chắn ai cũng nghĩ đến thất bại hay đổ vỡ. Nhưng không! Điều sai lầm tôi sắp mắc phải thì ngược lại, là điều rất may mắn cho tôi.

Mang bí thuật mới học về nhà, tôi không đủ kiên nhẫn để đợi ba hôm nữa là ngày chúa nhật. Ngay chiều hôm đó thứ năm, tôi dùng trí lực như đã học để khiến được tất cả mọi giáo dân nam phụ lão ấu trong họ đạo, nghĩa là hơn 800 giáo dân đồng loạt đến nhà thờ đọc kinh chiều lúc 17g. Họ đến đông như ngày đón đức giám mục về ban phép Thêm sức. Mọi người chen chúc nhau chật cứng như nệm trong nhà thờ, mà gian nhà thờ này thì sức chứa chỉ khoảng 200 người; số còn lại tràn ra bên ngoài đứng ngồi đầy kín sân nhà thờ. Ôi! Khỏi phải nói! Tôi vô cùng thích thú với việc làm này.

Người ta nô nức đến nhà thờ với áo quần tề chỉnh mà chẳng biết để làm gì. Tôi nghe loáng thoáng người này hỏi, người kia đáp:

- *Ừ! Hôm nay ông cũng đi nhà thờ nữa hả?*
- *Chà! Lâu lâu cũng nên đi đọc kinh chiều một lần!*
- *Hôm nay rảnh rồi chớ mọi hôm phải lo mâm ăn.*
- *Tự nhiên bữa nay thấy thèm đến nhà thờ vậy thôi!*

Và vân vân...

Vui nhất là các ông Biện ông Giáp... cứ luôn miệng hỏi nhau:

- *Kỳ vậy! Tại sao bỗng dưng đi đọc kinh đông dữ... là sao?*

Có nhiều người yếu bóng yếu vĩa đoán mò:

- *Chúa ơi! Hay là sắp có chuyện gì chẳng lành xảy ra cho họ đạo?*

Nhiều người quá khích:

- *Thôi rồi! Có thể sắp đến ngày tận thế...*

Tôi thật sự choáng ngợp và không biết nói sao, chỉ biết im lặng hoặc ai hỏi quá thì trấn an:

- *Thôi... khi nào giáo dân đến nhà thờ đông thì cứ mừng... chớ lo gì nữa!*

Khi tôi thực hiện được bí thuật này thì tôi càng tin Tư Cô hơn nữa, bởi vì nếu những bí thuật tôi học được là bùa chú, tà thuật, phép ma phép quỷ thì sao có thể dùng nó để làm nên việc tốt hoặc đưa người ta đến với Chúa cho được.

Thật thì có lúc tôi cũng xao xuyến về những gì mình đã học đã làm, nhưng lại cũng có những lúc như lúc này đây, tôi cảm thấy tâm hồn mình khá bình an.

Từ sau giờ đọc kinh chiều lạ thường ấy, các ông Biện, ông Giáp và những giáo dân đạo đức cứ bàn đi tán lại hoài không dứt. Từ ngạc nhiên, họ dần đi đến đặt ra nhiều giả thuyết, nhiều nghi vấn.

Những tưởng mọi chuyện rồi cũng sẽ trôi qua, nào ngờ mọi người ngày càng làm cho chuyện lớn ra thêm. Chẳng ai nói gì với tôi, nhưng tôi cảm nhận một điều gì đó đang xảy ra ở giữa các ông Biện, ông Giáp và những người giáo dân đạo đức; tôi cũng cảm nhận hình như có một thứ không khí gì lạ đang bao trùm mọi người. Thế là tôi không biết có nên dùng bí thuật tụ họp mọi người đến nhà thờ lần nữa trong ngày chúa nhật tiếp theo hay không.

(còn tiếp phần cuối kỳ 39)

-
- (1) Nhà lâu: chỉ nhà nhiều tầng sang trọng.
(2) Thời trước, một **đồng bạc** gồm 2 đồng **năm cắc**..